

פחד דוד

פרשת
תזריע
מצורע

ג' אייר
תשע"ז

867

אבות פרק ב'

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוכ"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוכ"ן רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 18:42 | 18:57 | 18:49 | 18:58

מוצאי שבת 19:57 | 19:59 | 20:00 | 19:58

רבינו תם 20:35 | 20:33 | 20:35 | 20:34

משכיל לדוד

צער הייסורים הם לטובת האדם

שהוא מוכן למסור נפשו על קדושת ה' ועל זה היה מצטער בכל יום מימיו עד שהגיע אותו יום שהוציאוהו להריגה והיו סורקים את בשרו במסרוקות של ברזל, בכאלו ייסורים נוראים והמיתו אותו במיתה משונה ואכזרית כל כך, ובאותו רגע ממש היה מקבל עליו עול מלכות שמים בשמחה, אמרו לו תלמידיו רבינו! עד כאן, עד כדי כך יש לשמוח בעבודת ה'? אמר להם - בוודאי! וביותר עכשיו ראוי לי לשמוח שמצאתי בעצמי את המידה הזו, דהיינו את המוכנות למסור נפשי על קדושת ה'... והיה מאריך ב"אחד" עד שיצתה נשמתו ב"אחד", כלומר כל אותו הזמן שהיו מייסרים אותו בייסורי תופת הוא היה אחוז בדבקות בהקדוש ברוך הוא ובשמחה עצומה על המצוה שנזדמנה לידו. אין לנו מושג מגדלות רבי עקיבא, לרבי עקיבא הייתה נשמה של משה רבינו, חז"ל מספרים (במסכת מנחות כט:): כשעלה משה למרום הראהו הקב"ה את רבי עקיבא יושב ודורש על כל קוץ וקוץ תילי תילים של הלכות, אמר משה לפני - ריבונו של עולם יש לך אדם כזה בעולמך ואתה נותן את התורה על ידי? כלומר, שטען לפני ה' שר' עקיבא יותר ראוי לתת את התורה לעם ישראל. אמר לו הקב"ה כך עלתה במחשבה לפני, עד כאן.

בפרשיות הללו תזריע - מצורע קוראים על עניני המצורע. אומרים חז"ל "מצורע" אותיות "מוציא רע" כלומר הצרעת באה על חטא לשון הרע, שהוציא דיבה על הבריות. אבל יש עוד רמז בזה כי הצרעת זה יסורין כמו שאומרת הגמרא (ברכות ה:): שמראות נגעים הם מזבח כפרה והייסורים מוציאים את הרע מן האדם כי על ידי הייסורים הוא מזדכך ומתנקה מכל עוונותיו. וזהו ענין הסמיכות: "אשה כי תזריע... וביום השמיני ימול בשר ערלתו" ונסמך לזה פרשת המצורע, ללמדך שכשם שבמצוות מילה מתקשר הברית של אברהם אבינו - כך הייסורים והצער שמגיעים לאדם על ידי הצרעת המה מוציאים ממנו את הרע ומקשרים אותו אל ה' יתברך, כי הייסורים הם לטובת האדם ואל יצטער האדם בואם אליו.

וכך אומר המשגיח מפוניבז' עליו השלום שהצרעת מגיעה בהדרגה. בתחילה היא פורחת בבית שהוא רחוק קצת מן האדם, אך בכל אופן האדם זקוק לביתו כי הוא מגן עליו מן הקור ומן החום ומשלא חש ולא קישר שיש עוון בידו - פורחת הצרעת בבגדים שהם מכסים את גופו וממילא כבר יותר קרובים לאדם, ואם אף כך לא חזר בו ולא עלו בו הרהורי תשובה, אזי פוגעת הצרעת בגופו שהוא הקרוב ביותר אליו, וזה מוסר השכל לאדם שלא יתרגל למכות ולעונשים ה' ירחם, אלא יהיה רגיש ועירני כלפי מוסר ה' יתברך.

וניתן להסביר את הדברים, שזהו רמז לאדם כיצד יחזור בתשובה לפני ה'. באם ילמד מוסר מנגעי בתים ומנגעי הגוף ויזכך את עצמו להתקרב יותר ויותר אל השם יתברך, הרי הושגה מטרת הנגעים. מסופר בגמרא (ברכות סא:): על התנא הקדוש רבי עקיבא כי בשעה שהוציאו את רבי עקיבא להריגה זמן קריאת שמע היה, והיו סורקים את בשרו במסרוקות של ברזל והיה מקבל עליו עול מלכות שמים. אמרו לו תלמידיו - רבינו! עד כאן? אמר להם כל ימי הייתי מצטער על פסוק זה "בכל נפשך אפילו נוטל את נשמתך", ואמרתי מתי יבוא לידי ואקיימנו, עכשיו שבא לידי לא אקיימנו? היה מאריך ב"אחד" עד שיצאה נשמתו ב"אחד", יצאה בת קול ואמרה: אשריך רבי עקיבא שיצאה נשמתך ב"אחד". עד כאן. מהו הפשט "כל ימי הייתי מצטער על אותו פסוק מתי יבוא לידי ואקיימנו"? והנראה לומר כי רבי עקיבא בכל יום כאשר היה קורא קריאת שמע ואומר "ואהבת את ה' אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך" היה מכוון למסור עצמו על קדושת ה', אולם היה חוכך בעצמו שמא כל מה שאומר זהו רק דיבור בעלמא ואין זה אלא בבחינת מחשבות בתאוריה ולא באופן מעשי, כיון שמי יעיד

מובא במדרש (ויקרא רבה פרשה ל"ד) שרבי עקיבא בא לרבי טרפון (שהיה עשיר מופלג) והציע לו עיסקה שהיא בבחינת השקעה מניבת פירות באומרו לו - אני אקנה עבורך עיר אחת או שתיים. רבי טרפון קיבל את ההצעה ונתן לרבי עקיבא סכום של ארבע מאות דינרי זהב, ומשקיבל רבי עקיבא את המעות הלך וחילק את כולו לצדקה. שליש מהן נתן לעניים, ושני שלישים חילק ללומדי משנה, ללומדי תורה ולסופרים. זמן רב חלף, ורבי טרפון לא קיבל אף רווח מן העסקה המוצלחת. משחלף זמן נוסף ניגש לרבי עקיבא והתעניין - מה עלה בגורל העסקה? ענה לו רבי עקיבא, כי העסקה טובה היא מאוד עד לאין סוף. רבי טרפון חשש מאוד לגורל ממונו, ובקש לראות את העסקה. לקחו רבי עקיבא והביאו לבית המדרש. פתח ספר תהילים למרבה התמיהה של רבי טרפון, וקרא לפניו את הפסוק (תהילים ק"ב ט') "פיזור נתן לאביונים צדקתו עומדת לעד". אז אמר לו רבי עקיבא "הנה העיר שקנית לך!" כשהבין רבי טרפון את העניין עמד ונשקו לרבי עקיבא בראשו ואמר לו: "רבי ואלופי, רבי בחכמה, ואלופי בדרך ארץ". אחר כך הוסיף לו רבי טרפון ממון כדי שיחלקו לצדקה. אהבת ה' הייתה בוערת בליבו של רבי עקיבא ולכן ביקש שגם אחרים יזכו להוסיף עוד מצוות ועוד מעשים טובים.

הילולא דצדיקיא

- א - חוני המעגל
- ב - רבי אריה לייב צינץ מסלוצק
- ג - רבי יוסף תאומים בעל ה'פרי מגדים'
- ד - רבי אפרים נבון
- ה - רבי חיים סתהון מח"ס 'ארץ חיים'
- ו - רבי שלמה לינטשיץ בעל ה'כלי יקר'
- ז - רבי ישעיהו פיק בעל 'מסורת הש"ס'
- ח - רבי אביגדור קרא בעל ספר 'הקנה'

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר
הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

העיקר שיהיה טוב לשני

"ובא אשר לו הבית". (ויקרא יד. לה)

אמרו חז"ל: על שבעה דברים נגעים באים ואחד מהם הוא צרות העין [רש"י: שצרה עינו באחרים ואינו מהנה שכניו מכליו ע"י השאלה] דכתיב: "ובא אשר לו הבית", ותנא דבי רבי ישמעאל, מי שמויחד ביתו לו, ופירש רש"י כלי תשמישו שלא השאילם לאחרים (ערכין טו).

לדעת רבינו יונה ז"ל (שערי תשובה ג. לה) הוא שהזהירו הכתוב: "נתון תתן לו ולא ירע לבבך בתתך לו" (דברים טו. י). הוזהרונו בזה - כותב רבינו יונה, להרחיק מנפשינו צרות העין ולהיותנו טובי עין, כענין שנאמר (משלי כב. ט) "טוב עין הוא יבורך", ולא די במתנת הדי, אשר נטע בנפשותינו מדת הנדיבות, על כן הזהיר ואמר "ולא ירע לבבך" אחר שאמר "נתון תתן לו".

אצל הגאון רבי יחזקאל לנדא זצ"ל (בעל הנודע ביהודה) נכנסו גבאי צדקה וביקשו נדבתו לצורך מצות פדיון שבויים שנודמנה לידם. הם אמרו כי צדקה הם לשלוש מאות אדומים.

יצא רבי יחזקאל לחדר סמוך וחזר עם מלא מטבעות בסך 290 אדומים. עמד ושלשל המעות לידי הגבאים ואמר: "זו נדבתי, את השאר יתנו אחרים..."

שמחו הגבאים מאד בתרומה נכבדה זו, הודו לרב, אך שאלה קטנה בפיהם: מכיון שנשאו לבו לנדוב כל כך בעין יפה, מדוע לא השלים עוד עשרה אדומים, ולמה יצטרכו לכתת רגליהם בעבור הסכום הפעוט?

השיב להם רבי יחזקאל: וכי שכחתם משנה מפורשת (אבות ה. יז): "הרוצה שיתן הוא ולא יתנו אחרים - עינו רעה בשל אחרים". הגאון רבי אהרן קוטלר זצ"ל היה מגיע מפעם לפעם לקליוולנד למען ישיבתו בליקוד. אליו היה מתלווה הגאון רבי אליהו מאיר בלוך זצ"ל ראש ישיבת טעלז בקליוולנד והיה מסייע לו בעריכת המגבית, זאת אף שהיה מוטל עליו עול החזקת הישיבה שלו.

פנו אליו בתמיהה ושאלוהו: "היתכן שהוא, בתור ראש ישיבה האחראי להחזקת הישיבה, עוזר למגבית של ישיבה אחרת, ישיבת ליקוד, הרי הדבר עלול לפגוע באינטרסים של ישיבתו"? השיב רבי אליהו: "התפקיד שלנו בחיים - לקדש שם שמים, מה לי אם זה יהיה על ידי ישיבתי או על ידי ישיבתו של רבי אהרן. העיקר לקדש שמו יתברך..."

וכיוצא בזה מצאנו אצל מו"ר הגה"צ רבי חנניה דוד פינטו שליט"א, שמכנת רגליו ועושה פעולות חשובות לגייס תרומות למען מוסדות תורה של אחרים, ולמרות שפעמים והוא נוסע למען מוסדותיו שלו, אך בו במקום כששומע על מצוקות הזולת הוא נרתם לסייע ולהתרים אחרים עבור מוסדות תורה וחסד שביקשו את עזרתו.

המוצא האחרון

באחת הפעמים בהן ערכתי קבלת קהל בבית משפחת זר בבני ברק, בין הבאים הייתה אישה שהגיעה עם בתה הקטנה שהייתה נכה וישבה על כסא גלגלים.

מיד כשנכנסה לחדרי פרצה האישה בבכי תמרורים על מצבה של בתה, ואמרה: "הרב, את כל התקוות שנשארו לי אני תולה בך. כבר ניסיתי את כל הדרכים המקובלות והאפשריות להביא לרפואת בתי, ולא הצלחתי. על כן אתה הוא המוצא האחרון מבחינתי שיכול לעזור לה".

התפלאתי מאד ושאלתי אותה: "למה את חושבת שדווקא אני הוא המוצא האחרון לבעיה של בתך? הרי לא אלמן ישראל, יש עוד הרבה רבנים גדולים ומקובלים שזוכים ועושים ישועות לעם ישראל, מדוע לא תבקשי את ברכתיהם המסוגלות?" אך האישה השיבה שכבר פנתה לגדולי הרבנים, ולהבדיל אלפי הבדלות הלכה לרופאים המומחים למחלתה של בתה, אולם כיון שבתה נולדה עם מום במוח - אין כל אפשרות לרפואתה, ועל כן מבחינתה - נשארת הסיכוי האחרון להצילה.

שוב התפלאתי לשמוע את דבריה ואמרתי לה: "ולמה את אומרת שאני הסיכוי האחרון? הרי יש בורא לעולם, ומעולם לא אבדה תקווה".

כששמעה אישה את דבריי היא אמרה: "נכון, בגלל שאני מאמינה בבורא העולם ובטוחת בו שרק בידו להושיע את בתי, מסיבה זו פניתי אליך הרב, שאתה תברך את בתי שבזכות אבותיך הקדושים תזכה

הילדה למתנת שמים של רפואה שלימה. אני מאמינה בכוח תפילתך שאתה מסוגל לפעול במרומים להצלתה". ושוב פרצה האישה בבכי קורע לב בקול גדול, עד כי נשמע קולה גם בחדר ההמתנה.

כאבה של האישה ציער אותי מאד, כאב לי על צרתה. על כן אמרתי לה: "בעזרת ה' יתברך המצב ישתפר. בזכות אמונתך ובזכות צערך הגדול ישמע הקב"ה את צעקתך ובקשתך וישלח לכן את ישועתו". אך האישה לא הסתפקה בדברי אלו, וביקשה שאברך את בתה ברכה מפורשת שהיא תבריא ותקום לצעוד על רגליה.

ניסיתי להסביר לה שהיא אינה צריכה ברכה מפורשת כזו, כיון שאמונתה בה, ביחד עם הצער שהיא מצטערת ממצבה של הבת יעמדו לה לרפואת בתה. אבל האישה פרצה שוב בבכי נורא מבלי שהיה אפשר להרגיעה, עד שלבסוף ברכתי אותה באופן ברור שבתה תבריא בסייעתא דשמיא.

שנה לאחר מכן, כשערכתי שוב קבלת קהל בבית משפחת זר בארץ הקודש הגיעה האישה עם בתה הקטנה, הפעם הלכה הילדה על שתי רגליה כאחד האדם.

בהתרגשות גדולה סיפרה האם שלפני שנה, לאחר שברכתי אותה, היא חזרה הביתה והדליקה נר לעילוי נשמת הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א. לאחר זמן קצר בתה התרוממה מכסא הגלגלים והתחילה ללכת על רגליה בכוחות עצמה!

אין ספק שזהו כוחה של אמונה תמימה בגדלות הצדיקים שבכוחם לבטל גזירות ולמתק את הדינים. הנה בכוח אמונה זו זכתה הילדה בדרך פלאית לרפואה שלימה ולהחלמה ניסית.

במרה מפטירין

הפטרות השבוע: "זארבעה אנשים היו מצרעים".

(מלכים ב. ז)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על ארבעה המצורעים שישבו פתח השער, וכן בפרשה מוזכר ענין המצורע שיושב מחוץ למחנה

נצור לשונך

זהירות מאבק לא רק בפסח

תולה ארץ על בלימה

יש דברים שאסורים מטעם 'אבק לשון הרע'. כגון שאומר, "מי היה אומר על פלוני, שיהיה כמו שהוא עתה". או שאומר "שתקו מפלוני, איני רוצה להודיע מה ארע ומה יהיה", וכיוצא בדברים אלו. וכן המספר בשבחו של חברו בפני שונאיו, גם כן בכלל אבק לשון הרע הוא, שהרי זה גורם להם שיספרו בגנותו.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מצוות המילה נוסכת אמונה

"וביום השמיני ימול בשר ערלתו" (ויקרא י"ב ג')

אמרו רבותינו ז"ל (דברים רבה ו' א') למה התינוק נימול לשמונה ימים? לפי שנתן הקב"ה רחמים עליו להמתין לו עד שיהיה בו כח, עד כאן. נמצא כי רק ביום השמיני יש כח לתינוק להיות נימול. וצריך להבין מדוע באמת דווקא ביום השמיני מתחזק כוחו ולא קודם לכן?

אולם נראה שיסוד הדברים הוא על פי המובא בזהר הקדוש (תזריע מ"ד) וזה לשונו - מלין את התינוק לשמונה דווקא, כדי שיעבור עליו שבת ותגיעהו נפש החיונית הנשפעת בעולם מקדושת השבת. ובהגיע אותה הנפש אז יהיה הוולד בן קיימא. וכמו כן כתב האור החיים הקדוש (על הפסוק בראשית ב' כ') שקודם שבאה שבת עדיין היה העולם רופף ורועד, כיוון שבאה שבת נתחזק העולם ונתייבש, עד כאן.

טעם נוסף למילה ביום השמיני כתב רבנו עובדיה ספורנו וזה לשונו: כי אז נתעכל דם הנידות הטמא אשר ממנו ניזון הוולד במעי אימו, ומעתה נטהר הוולד להיכנס בברית קודש.

עוד כתב מר זקני הקדוש רבנו יאשיהו פינטו זצוק"ל; מדוע מלין את התינוק כבר בצאתו מרחם אימו בהיותו רק בן כמה ימים ולא ממתנים למולו כשיגדל? מפני שכידוע אין כח ביד האדם להגן על עצמו מיצרו הרע ומן הפורענויות המתרגשות לבוא בעולם, אלא אם כן יש בידו תורה ומצוות. שכן התורה עצום ונורא הוא לשמור עליו מכל מרעין בישין דייתון לעלמא, והוא כתרים מן הפורענות בעבורו להגן עליו מכל פגע ולהצילו מיצר הרע. והתינוק שנולד כעת - מי יגן עליו, והיאך יזכה להישמר מן המזיקים, הרי עדיין אין בידו את כח התורה, כי אין הוא עוסק בה וסגולתה אינה יכולה לסוכך עליו. לכן ציווה הקב"ה למול אותו, וגדולה זכות מצוות המילה שתגן עליו בינתיים והיא תהיה לו לשמירה עד שיגדל ויהיה לאיש ויחזיק בתורה הקדושה, עד כאן לשונו הטהור.

ונתתי רמז לדבר מן הכתוב "וביום השמיני ימול בשר ערלתו". "וביום השמיני ימול" ראשי תיבות "והי" העולים בגימטריא כ"א, והוא השם הקדוש "אהיה" שמספרו כ"א. שעל פי תורת הקבלה הוא השם העיקרי מכל שמותיו הקדושים של הקב"ה, וכל שאר השמות הינם רק ענפים הנספחים אל השורש שהוא השם "אהיה". ועל ידי מצוות מילה שהיא אות ברית קודש המתקיימת ביום השמיני (שמיני מלשון נשמה) זוכה נשמתו של התינוק להיות מחוברת ומקושרת עם השם הנורא והנכבד הזה. וזכות השם הקדוש עומדת לו לשמירה, הן שמירה רוחנית מן היצר הרע, והן שמירה גשמית מכל מיני פורענויות הבאות לעולם. עד שיגדל ויתחיל לעסוק בתורה הקדושה והיא תהא למגן ולמחסה בעדו.

חזק וברוך

מתחזקים באחוה וזוכים לברכה

אוצר בלתי נדלה של השפעה רוחנית וגשמית ממתנה למי שיזכה לאסוף את מטמון הזכויות השמורות לאותם היודעים את ערכה של עניית אמן אחר הברכות שמברכים את הבורא.

המקובל הא-להי רבינו מנחם עזריה מפאנו זיע"א, מוצא רמז נפלא על כך (מאמר 'מאה קשיטה' סימן פו) בדברי הפסוק במגילת שיר השירים "משכני אחרך נרוצה הביאני המלך חדריו" (שיר השירים א ד). "משכני אחרך נרוצה" ראשי תיבות אמן. מי שמקפיד ורודף אחר עניית אמן, הרי הוא זוכה בכך ל"הביאני המלך חדריו" להתקרב להש"ת. והנה עוד רמז נאה, שהרי האותיות השניות בכתוב "משכני אחרך נרוצה" הם 'שחר'. לרמז למנהגם של ישראל לעניית אמן אחר ברכות השחר.

שמירה מכישוף

ומרן החיד"א בחיבורו 'נחל אשכול', מביא רמז נוסף מדברי הכתוב במגילת שיר השירים "אתי מלבנון כלה, אתי מלבנון תבואי תשורי מראש אמנה מראש שניר וחרמון מהררי אריות מהררי נמרים" (שיר השירים ב ח). פסוק זה מסתיים במילים "אריות מהררי נמרים" שהם ראשי תיבות 'אמן', ללמדנו שהשכינה תחזור לשכון בישראל בזכות עניית אמן בבתי כנסיות ובבתי מדרשות.

ובמקום אחר (מדבר קדמות א. לג), מביא החיד"א כי כל האומר תשעים אמנים ביום, אינו ניזוק מכישוף. הרמז לכך: 'אמן' ראשי תיבות: אינו ניזוק מכישוף.

מרפא חולים

במסכת ברכות מסופר כי כשביקר רבי יוחנן את רבי אליעזר בעת חוליו נתן רבי יוחנן את ידו לרבי אליעזר והקימו ממיטת חוליו, ובלשון הגמרא: "יהב ליה ידיה ואוקמיה".

אם נתבונן בערך המספרי של המשפט "יהב ליה ידיה", נמצא שהוא עולה במנין גימטריה 91 - השווה לערכו המספרי של המילה 'אמן'.

ורמז גדול יש בזה כי בכח אמן הקים רבי יוחנן את רבי אליעזר ממיטת חוליו. ('ארצות השלום' ברכות ה:).

אמן בשמחות

בברכת החודש אנו מסיימים את הבקשה - "יהי רצון שתחדש עלינו במילים "ונאמר אמן".

בפשטות נראה שהכוונה היא שאנו עונים אמן על הבקשות שביקשנו שאכן הם יתקיימו.

ואולם האדמו"ר מהר"ש מיעריסלב מפרש באופן שונה:

המילים "ונאמר אמן" הינם ברכה בפני עצמה - שיהיה בזה החודש רק שמחות, וכל אחד מאיתנו יענה אמן על ברכת חבירו ואיחוליו, "ונאמר אמן" איש בשמחת רעהו. ('טעמי המנהגים' עמוד קצ"ד).

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

זכור לטוב

וכן נביא ונשיא שנאמר ועמך כמריבי כהן וכשלת היום וכשל גם נביא עמך וגוי וכן בין עכו"ם בין ישראל בין איש בין אשה בין עבד בין שפחה, מכאן אמרו כל המרבה כבוד שמים וממעט כבוד עצמו כבוד שמים ומרבה כבוד עצמו כבוד שמים במקומו עומד וכבוד עצמו מתמעט.

מעשה באדם אחד שהיה עומד הוא ובנו בבית הכנסת וכל העם היו עונין אמן והללויה אחר העובר לפני התיבה, ובנו עונה דברים של תפלות, ולא אמר לו אביו שום דבר, ואמרו לו הבריות שימחה בבנו והשיב ואמר להם מה אעשה לו תינוק הוא ישחק. שוב למחר עשה כן כל אותן ימי החג ענה בנו דברים של תפלות ולא אמר לו אביו שום דבר, לא יצתה אותה שנה לא שניה ולא שלישית עד שמתו אשתו ובניו וכן בנו ויצאו לו חמש עשרה נפשות בתוך ביתו ולא נשתייר לו אלא שני בנים אחד חיגר וסומא ואחד שוטה ורשע. שוב מעשה באדם א' שהיה מתחרט בעצמו שלא קרא ולא שנה פעם אחד הייתי עומד אני והוא בבית הכנסת כיון שהגיע שליח צבור לקדושת השם הגביה אותו בן אדם את קולו וענה אחריו בקול רם קדושת השם ואמר ק' ק' ק' כו' אמרתי לו בני מה ראית שהגבתה את קולך עד מאוד, ואמר לי לא די שלא קרית ולא שנית לאלא עכשיו שניתן לי רשות אגביה את קולי ותנוח עלי נפשי, אמרו לא יצתה אותה שנה ולא שניה ולא שלישית עד שעלה אותו איש מבבל לארץ ישראל עמדו ועשאוהו ממונה מבית קיסר ומינוהו על כל הבריות שבארץ ישראל ונתנו לו מקום ובנה לו בית וישב בה כל ימי חייו והניח לבניו ולבני בניו ממון הרבה עד סוף כל הדורות.

מה שיחו מכאן אמרו שני בני אדם אחד עמל בד"ת ואחד עמל בדרך ארץ הרוצה לעמול בדרך ארץ נותנים לו שיעמול בדרך ארץ ועליו הכתוב אומר (איוב ה) כי אדם לעמל יולד למה"ד לנוד שנתמלא מים ונשפך והלך לו לאחר שעה אין בנאד כלום והרוצה לעמול בד"ת נותנין לו שיעמול בד"ת ועליו הכתוב אומר נפש עמל עמלה לו כי אכף עליו פיהו למה"ד לאסקופה התחתונה שהכל דשין בה ולקורה שהכל עוברין עליה וכאילן שהכל יושבין בצלו וכנר שעושה מאור עיניים לרבים.

וכל אותן שמונה עשרה מדות שכרן ועונשן בצדן ולא עוד אלא שכל המרבה בשחוק ובשיחה ותיפלות מביא חרון אף לעולם והפירות מתמעטין על ידו ורעות רבות באות על ידו וגזירות קשות מתחדשות ובחורי ישראל נהרגין ויתומים ואלמנות צועקים ואינם נענין שנאמר (ישעיה ט) על כן על בחוריו לא ישמח ה' ואת יתומיו ואת אלמנותיו לא ירחם כי כולו חנף ומרע וכל פה דובר נבלה וגו'. ולא עוד אלא כל המרבה בשחוק ושיחה ותיפלות עליו כתיב (הושע ז) אלה וכחש ורצוח וגנוב ונאוף פרצו וגו' וכאלו נשבע על שקר ומכחש ומכזב בדיו ואם היה בתוך המשפחה ובני המשפחה שמחים בו לבסוף הוא מגלה את כל בני המשפחה ואם היה בתוך השכונה ובני השכונה שמחים בו לבסוף הוא מגלה את כל בני השכונה וכן אם היה בתוך בני החצר וכן אם היה בתוך בני המבוי וכן אם היה בתוך בני העיר לבסוף הוא מגלה את כל בני העיר שנאמר (שם) על כן תאבל הארץ ואומלל כל יושב בה וגו' מפני מה מפני שלא היו מוכיחין את ישראל כלום שנאמר אך איש אל ירב ואל יוכח איש וגו' אפילו מוצאן כהן ושוחק עמהן חולק עמהם בפורעניות

מצינו במקום אחר שנתחרט הקב"ה ביצר הרע שברא אותו ואומר מה שחר חדשתי ממנו ומה עשיתי שבראתי אותו בעולמי, שנאמר (קהלת י) "אם ישוך הנחש בלא לחש ואין יתרון לבעל הלשון". באותה שעה נפתח להם פה לפושעי ישראל לבקש רחמים לקבלם בתשובה ולומר לפניו; רבונו של עולם, גלוי וידוע לפניך כי יצר הרע מגרה אותנו, ברחמיך הרבים קבל אותנו בתשובה שלמה לפניך לפי שכל המרבה שיחה ותיפלות הם מלוין אותו עד אותה שעה שהוא נכנס לבית עולמו הקב"ה אומר לו בני למה לא למדת מאבין שבשמים שהוא יושב על כסא הכבוד שלו שליש יום הוא קורא ושונה ושליש היום הוא דן את הדין ושליש היום הוא עושה צדקה וזן ומפרנס ומכלכל לכל באי עולם ולכל מעשה ידיו שבעולם ואין לפניו שחוק אלא שעה אחת, ואם אומר אדם להקב"ה הייתי לומד תורה מכן י"ג שנה ואילך א"ל הקב"ה מה תורה עשית ומה מעש"ט תפסת והלא עסקת בשיחה בטלה ודברים שאינן ראויין והגונים שנאמר (עמוס ד) כי הנה יוצר הרים ובורא רוח ומגיד לאדם

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

כלל גדול היה נקוט בידי תלמידי הישיבה של כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א:

בשעת הלימוד עם הרב, חל איסור מוחלט להעביר אליו כל קושיא או ענין שאינו קשור עם הלימוד. רק מי שהשתתף בלימוד יכול היה לשאול שאלות שקשורות ללימוד. שעת הלימוד היתה קודש לתורה.

באחד השיעורים, קם לפתע כ"ק רבי חיים זיע"א באמצע השיעור ממקומו, ויצא מהיכל הישיבה מבלי להסביר לתלמידיו מה זה ועל מה זה. התלמידים מאד התפלאו, הם לא הבינו מדוע הרב יוצא דווקא בעת הלימוד שהוא קודש לתורה. אולם היה ברור להם שיש דברים בגו, ולכן לא שאלו כלל לפשר הדבר.

שמשו של כ"ק רבי חיים זיע"א, ראה את רבו כשהוא יוצא לרחוב. והוא יצא מייד אחריו כדי ללוותו. הרב המשיך בדרכו, עד שלפתע עצר על עומדו מבלי ללכת הלאה. גם השמש, שעמד מאחוריו, עצר והביט במה שהולך להתרחש.

כעבור דקות מספר, חלף במקום יהודי, אחד מעשירי הקהילה. עשיר היה האיש וכגודל עושרו - כך גודל קמצנותו, קמצן גדול היה ולא חילק מכספו לצדקה. בהזדמנות זו ביקש של כ"ק רבי חיים זיע"א מהעשיר שיתרום מכספו לצדקה, אך העשיר סירב להיענות לבקשת הרב, והמשיך בדרכו.

כ"ק רבי חיים זיע"א הביט סביבו וראה את שמשו כשהוא עומד לידו. פנה אליו מייד ואמר לו: "לך מהר אחרי האיש. רגעיו עלי אדמות ספורים ובקרוב ימות. דאג איפוא שלא ימות מן העולם מבלי שתאמר עליו קריאת שמע!"

עשה השמש כמצות הרב והלך אחרי האיש. וכדברי כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א - כך היה: בהגיע העשיר לפתח ביתו, התמוטט ונפל ומת. אז קרא עליו השמש קריאת שמע בשעת יציאת נשמתו.

חזר השמש לשיבה, ומצא את כ"ק רבי חיים זיע"א כשהוא ממשיך באמירת השיעור היכן שפסק קודם צאתו לרחוב. הרב סיים את השיעור, ולאחר מכן קרא לשמש ואמר לו: "צפיתי ברוח הקודש כי על העשיר הזה נגזר דין מות, אשר היה יכול להתבטל אם היה נותן כמה פרוטות לצדקה, שהרי נאמר "וצדקה תציל ממות". משום כן בקשתי ממנו לתת מכספו לצדקה, כדי להצילו מדין מות. אבל לצערי, גם את חבל ההצלה הזה לא אחז האיש. כי התעקש להשאר בעוונתו, ולא ניצל. ידעתי איפוא כי קיצו קרב, לכן, ביקשתי ממך כי תלך אחריו ותעמוד לידו בשעת יציאת נשמתו, ותאמר עליו קריאת שמע כדת וכדין וכך לפחות, שלא ימות בלי ק"ש שלחתי אותך ללכת אחריו".

לאחר שמעשה זה התפרסם בכל העיר, הכירו כל היהודים והתלמידים, עד כמה גדול כוחה של צדקה, ונזהרו לקיים אותה. ומני אז ואילך, בכל בית יהודי מצויה היתה קופת צדקה "של רבי חיים פינטו זיע"א", ולפני שיצאו מבתיהם הכניסו לתוכה מעות, כדי לקיים אכן את הנאמר "וצדקה תציל ממות".